

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.18/2014/5.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2014. évi június hó 4. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2014. január 15. napján kelt 12.B.248/2012/28. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekményt

testi sértés büntettének (1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdés (6) bekezdés II. fordulat) minősíti.

Ezért a vádlottat az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésre és mellékbüntetésre ítéli.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú ítéletet azzal, hogy a bevezető részéből 2013. március 13. és július 11. napjainak feltüntetését mellőzi; a vádlott személyigazolvány száma:
....

I n d o k o l á s :

A **Veszprémi Törvényszék** 2014. január 15. napján kihirdetett **12.B.248/2012/28.** számú ítéletével **vádlott** bűnösségét megállapította halált okozó testi sértés büntettében a Btk.164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés II. fordulat szerint. Ezért 1 év 8 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Beszámította a szabadságvesztésbe a vádlott által őrizetben töltött időt. Megállapította, hogy a terhelt a kiszabott szabadságvesztés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A sértetti jogi képviselő által bejelentett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett az ügyben lefoglalt bűnjelek kiadásáról, megsemmisítéséről, illetőleg az irathoz csatolásukról, továbbá a vádlott által viselendő bűnügyi költségről.

Az ítélet kihirdetését követően az **ügyész** jelentett be **fellebbezést** a vádlott terhére súlyosításért; az enyhítő rendelkezés mellőzésével, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabásáért, és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás végett.

Vádlott és védője 3 napi gondolkodási idő fenntartását követően törvényes határidőn belül a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri **Fellebbviteli Főügyészség BF.67/2014/1-I.** átiratában az ügyész által a vádlott terhére bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn, míg a vádlott és védője enyhítés iránt bejelentett fellebbezéseit alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályok betartásával lefolytatott bizonyítás eredményeként megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. A rendelkezésre álló bizonyítékokat kellő mértékben értékelte és elemezte, az ellentmondásokat feloldotta, ezáltal teljesítette az indokolási kötelezettségét.

A megállapított tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és az általa elkövetett cselekményt is helyesen minősítette. Helyesnek ítélte az időbeli hatály kérdésében az elbíráláskor hatályos jogszabályok alkalmazását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket teljes körben feltárta, azonban ezeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Rámutatott, hogy az enyhítő rendelkezés alkalmazásának és a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltése után történő feltételes szabadságra bocsáthatóság megállapításának nincsen meg a törvényes alapja; az enyhítő körülmények e rendelkezéshez nem szolgáltatnak elegendő okot. A szabadságvesztés tartama nem áll arányban a bűncselekmény tárgyi súlyával. Kétségtelen tény, hogy a sértett lökdöste a vádlottat, illetőleg többször próbálta akadályozni a távozásban azt a kártérítést követelve, amiről az étterem tulajdonosa lemondott, mely magatartás számottevő enyhítő hatású. Azonban a bekövetkezett eredmény okán nem lehet indok a törvényi minimum alatt meghatározni a büntetést, és különösen nem a szabadságvesztés fele részének kitöltése után lehetővé tenni a feltételes szabadságra bocsátást.

Összefoglalva indítványozta, hogy az ítéletábrányos ülés keretében az ítéletet a Be.372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg oly módon, hogy a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát a törvényi minimum fölé, de a középérték alatti tartamra emelje fel, a büntetés fele részének kitöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezést mellőzze. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A **vádlott védője fellebbezése indokolásában** jogorvoslati kérelmének irányát megváltoztatva fellebbezési tárgyalás tartását és bizonyítás felvételét indítványozta az általa csatolt informatikai-számítástechnikai szakvélemény tartalmára figyelemmel. A felkért magánszakértő - elemezve a cselekményről készült biztonsági kamerafelvételeket - azt állapította meg, hogy a terhelt ütése nem találta el a sértettet, hanem a biztonsági őr a sérülést megelőzendő, egy erős mozdulattal ellökte a sértettet az ütés útjából, aki ettől egyensúlyát elveszítve hanyatt esett.

Indítványozta az ügybe dr. Kiss Zsolt Péter szakértőként való bevonását a Be.112.§ (2) bekezdése szerint. Álláspontja az volt, hogy a kamerafelvétel alaposabb elemzése, továbbá ismételt összevetése látszik szükségesnek a helyszínen jelen volt személyek újabb kihallgatásával; a felvételek elérésük társásával.

A másodfokú bíróság a védő indítványára és a csatolt szakértői nyilatkozat tartalmára figyelemmel **fellebbezési tárgyalást tartott** és elrendelte - az elsőfokú bírósági tárgyalás során is levetített - a ... hipermarket belső és két külső ipari kamerája által a cselekmény elkövetésének időpontjában rögzített felvételek megtekintését, majd a Be.116.§ (1)

bekezdése alapján okiratként ismertette az informatikai-számítástechnikai magánszakértői véleményt.

A bizonyítás felvétele után a védő fenntartotta a szakértő kirendelésére, továbbá megidézésére tett indítványát, mert álláspontja szerint nyilatkoztatni kell arra nézve, hogy milyen vizsgálati módszerrel elemezte a kamerafelvételeket, melynek eredményeként a megállapított tényállástól eltérően látta a lezajlott eseménysort.

A bizonyítási eljárás befejezését követően tartott perbeszédében az **ügyész** az átiratában foglalt indítványait változatlan formában fenntartotta. Rámutatott, hogy meglepő volt a megváltozott irányú védelmi fellebbezés, mert a terhelt mind a nyomozás során, mind a bírósági szakban elismerte a terhére rótt bűncselekményt; azt, hogy egy alkalommal megütötte a sértettet. A kamerafelvétel - amelyen egyébként minden kétséget kizáróan megállapítható az ütés ténye - önmagában véve perdöntőnek nem tekinthető, csak alátámaszthat más bizonyítékokat, amik rendelkezésre álltak. A vádlott beismerése mellett a tanúvallomások és a sértett sérüléseiről készült orvos-szakértői vélemény voltak a meghatározó bizonyítékok, amelyeken az ítéleti tényállás alapul, és amelyek teljes mértékig cáfolják a módosított védekezést. A kép, illetve videofelvételek alapján az is megállapítható, hogy a sértett, ahogyan elesett, „úgy dőlt el, mint egy zsák”. Az ember ösztönösen tompítani próbálja az esés hatását, de a sértett ezt nem tette, vagyis elveszítette az eszméletét. Ez szoros összefüggésben van a ráért ütéssel, ezért megalapozottan került megállapításra az ítéletben.

A kiszabott büntetés mértékét a Különös Részi tételkeret alatt szabta ki a bíróság az enyhítő körülményeket túlértékelve. Az ügyész érvelése szerint a sértetti közrehatást is meg lehetett állapítani, azonban nagyon komoly következményei lettek az egyetlen öközlítésnek. Ha a sértett nyolc napon túli sérülést szenved, vagy maradandó károsodást, akkor lehetett volna ilyen messzemenően méltányos joghátrányt alkalmazni. A sértett azonban meghalt. A sértetti közrehatás tehát megállapítható, de a büntetésre ilyen számottevő enyhítő hatása nem lehet. Kizárólag az eredményre kiható gondatlanság választja el ezt a cselekményt az emberöléstől. Álláspontja szerint a vádlott javára fennálló enyhítő körülmények csak azt teszik lehetővé, hogy a bíróság a Különös Részi középértéktől a vádlott javára lefelé térjen el, de már ne alkalmazzon enyhítő szakaszt a büntetés mértékének csökkentésére. Nem indokolt az a kedvezmény sem, hogy a szabadságvesztés fele részének letöltése után legyen a vádlott feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az ítélet rendelkezéseit törvényesnek találta.

Vádlott meghatalmazott **védője** fenntartva az indítványában írtakat, annak a véleményének adott hangot, hogy a másodfokú bíróság a tényálláshoz kötve van, ugyanakkor az informatikai szakértő tényállással ellentétes megállapításai miatt fennforognak azok az okok, amelyek alapján az ítéletet megalapozatlannak kell tekinteni. Megváltoztatott indítványa az volt, hogy a másodfokú bíróság felderítetlenség miatt helyezze hatályon kívül az ítéletet, utasítsa a törvényszéket új eljárásra, amelyben szükséges a szakértő bevonása mellett a vádlott és a szemtanúk ismételt kihallgatása, vallomásainak összevetése.

Vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy a mai napig pontosan nem tud visszaemlékezni, hogy az ütése elérte-e vagy nem a sértettet. Kifejezte, hogy nagyon

sajnálja, ami a sértettel történt. Személyi körülményei tekintetében elmondta, hogy épület villamossági szerelő a végzettsége, vállalkozóként dolgozik egy autókereskedésben. Jövedelme havi bruttó 220.000 Ft. Édesanyjával él, aki többféle betegség miatt áll gyógykezelés alatt, melyeket az elsőfokú eljárásban iratokkal is igazolt. Ő maga porckorongsérvtben szenved.

Az ítélet tábla a fellebbezésekre tekintettel a Be.348.§ (1) bekezdése szerint a Veszprémi Törvényszék döntését teljes körűen felülvizsgálta és a fellebbezéseket - sem az enyhítés, sem a súlyosítás irányába hatóan - nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le az eljárást. Két tárgyalási napot követően időköz túllépés és a hivatásos bíró személyében történt változás miatt a törvényszék a tárgyalást szabályosan megismételte. Nem történt olyan perrendi szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezésére adna okot. Ügyfelderítési kötelezettségének a törvényszék teljes körben eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte. Számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása során mely bizonyítékokat, miért vett figyelembe, az ellentéteket megkísérelte feloldani.

Vádlott, amikor tudomást szerzett, hogy a 2011. december 10. napján történtek miatt keresi a rendőrség, maga jelentkezett a Váci Rendőrkapitányságon 2011. december 11. napján 1 óra 30 perckor, hogy tisztázza cselekményei részleteit. Az első kihallgatása során már elismerte, hogy a gyorsétteremben történt véletlen károkozása után a vele kötekedő, tőle kártérítést követelő, hátát meglökö sértettnek adott egy pofont, majd elsétált. Védekezése csak abban volt bizonytalan, hogy tenyérrel, vagy ököllel történt-e részéről az ütés. Kifejtette, hogy ittas volt, egyébként pedig nagyon sajnálja a történeteket, mert soha nem keveredett még verekezésbe, nem tanúsított garázda jellegű magatartást (nyomozati irat 164-175. oldal).

Az "A." étteremben történtek vonatkozásában **1. tanú** pénztáros és **2. tanú** tettek vallomást, akik elmondták, hogy a vádlott társasága szemmel láthatóan ittas állapotban hangoskodva érkezett, majd **vádlott** összetörte a pult üvegajtáját, a megebédelésük végére pedig megérkezett az étterem vezetője. **Sértett** egyik vendégük volt, akit senki nem kért fel, hogy avatkozzon be a salátáspult eltörése miatt kialakult vitába, sőt a tulajdonos kifejezetten tudomására hozta, hogy rendezte az ügyet a károkozó társasággal, nem kíván rendőrt hívni, vagy a kárt kifizettetni (nyomozati irat 150. és 137. oldal).

A sértett és a vádlott közötti dulakodás szemtanúja volt **vádlott** társaságából **3. tanú** és **4. tanú**, akiket a bíróság kihallgatott.

3. tanú elmondta, hogy **sértett** őt rángatta az ebéd után való távozáskor először, hogy fizesse ki az étteremben okozott kárt, akkor odahívta az érintett vádlottat. A sértett eztán őt fenyegette, lökdöste, ment utána a hipermarket főbejárata felé. A biztonsági őr azért avatkozott közbe, hogy ne legyen dulakodás és valamennyien menjenek ki az épületből. Az áruház előtt a sértett neki akart menni a vádlottnak, az őr fékezte meg, majd **vádlott** a biztonsági embert félrelökve lendületből vert be egyet **sértett** arcába egy oldalról indított

kaszáló mozdulattal. Az ember az ütéstől hátrébb lépett, majd eldőlt, **vádlott** pedig ment tovább (nyomozati irat 146. oldal).

4. tanú egyezően vallotta, miszerint a sértett utánuk ment, erősködött, hogy fizessenek. A ... előtt a férfi és **vádlott** lökdösődtek, majd a vádlott ököllel fejbe verte a sértettet; lebokszolta, aki háttal a földre esett (nyomozati irat 130. oldal).

5. tanú biztonsági őr felolvasott vallomása szerint a két ajtó között volt a felek között az első ütésváltás, amit a sértett kezdeményezett, de talán nem találták el egymást. Ő próbálta a sértett kezét húzva kivinni az épületből, miközben ment vádlott utánuk. Az ajtón kívül a vádlott mellé lépett és ököllel állcsúcson ütötte, aki erre hanyatt esett és beütötte a fejét. Úgy esett el, mint a lécsík, amit elengednek, nagyot csattant a feje. Merev testtel hosszában elvágódott, mert az őt ért ütéstől valószínűleg elvesztette az eszméletét (nyomozati irat 124. oldal).

A ... hipermarket felvételeit az elsőfokú bíróság is megtekintette, annak képsorain látható történéseket rögzítette a 16. számú jegyzőkönyvben (16-20. oldal) és a 28. számú jegyzőkönyvben (4-6. oldal). A felvételekre a vádlottat nyilatkoztatta, aki először azt mondta, hogy nem ütött vissza az őt megütő sértettnel, de kölcsönösen meglökték egymást és azért esett el a végén a sértett, mert ő ellökte. A második elébe tárás után azt vallotta, hogy miután megtörtént az ütés részéről, megfordult és eltávozott, nem észlelve, hogy a sértett a földre került.

A másodfokon felvett bizonyítás keretében történt megtekintés után egyértelműen megállapítható az alábbi eseménysor, amely teljes összhangban van a tanúvallomásokkal.

A barna kabátos **vádlott** visszafordulva, a háta mögött, fekete kabátban őt követő sértetthez beszélve távozik a kijárat felé. A vádlott még a két ajtó között ismét visszafordul. A vádlott kihátrál az áruház ajtaján, ekkor jobb kezét vállmagasságba emelve ökölbe szorítja és hátrahúzza, majd kilép az áruház ajtaján a sértett. Négyszögben állnak, melynek egyik csúcán a biztonsági őr, a biztonsági őrral szemben **3. tanú** áll. A kinn lévő személyek között dulakodás alakul ki. A dulakodás során, a baloldalon álló **5. tanú** biztonsági őr karját kinyújtja a sértett felé. A vádlott mozdulata látszik, amint a jobb kezét felemeli, majd felülről lefelé a sértett irányába üt vele, oly módon, hogy a felsőteste a sértett és a biztonsági őr közé lendül, míg szorosan mellette áll balról **3. tanú**. Majd a sértett hanyatt esése látható részben. A biztonsági őrnek a sértett felé kinyújtott karja, illetve csupasz tenyere, nem érte el a sértett felsőtestét, mielőtt az ütés eltalálta.

Ezt követően a sértetthez lépnek oda, próbálják mozdítani, majd a biztonsági őr visszajön a ... áruház területére.

A vádlott az ütés után az oszlop mögül kilépve távozik a helyszínről és átsétál a parkolóba. Az úttestről még visszanéz a sértett irányába, aki a földön fekszik.

Vádlott ezt követően beül a ...rendszámú S. gépkocsiba, amely elhajtott a helyszínről.

Az ítélet tábla a védelmi bizonyítási indítványokat elutasította, mivel - mint ahogy már a korábban utalt arra -, a felvételek az elsőfokú eljárás során már tárgyalás anyagát képezték, melyek értékelése nem tartozik a szakértő feladatkörébe. A felvételen látható cselekvések,

valamint a kihallgatott tanúk vallomásai összhangban vannak, ezért a további bizonyítási eljárás szükségtelen.

6. tanú vezette ezt a gépjárművet, aki elmondta, hogy az általa a rallyversenyről látásból ismert vádlott szemmel láthatóan ittas volt és zavart, amikor megkérte, hogy vigye el az A.-hoz. Az autónál tartózkodott ekkor **7. tanú** is, aki korábban együtt ebédelt a vádlott társaságával az "A." étteremben, amikor összetört a pult üvege (nyomozati irat 118. és 126. oldal).

8. tanú akkor ért a cselekmény helyszínére, amikor ismerőse **sértett** már a földön feküdt, füle és orra vérzett. A segíteni igyekvő sértett körül lévő férfiak mondták a tanúnak, hogy valaki leütötte, aki elmenekült. **Sértett** beszélni nem tudott, de mindenáron fel akart kelni a földről. Elvitte a mentőszolgálat, a tanú pedig értesítette a hozzátartozókat (28. számú jkv. 7. oldal).

A sértett cselekményt követő állapotára, sérüléseire és a halál okára vonatkozóan az orvosi dokumentáció, boncjegyzőkönyv és orvos-szakértői vélemény, továbbá a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozat szolgált támpontokkal.

Sértett tiszta tudattal érkezett a kórházba, közölni tudta személyi adatait, de kontaktusba alig volt vonható. Előzetes alkoholfogyasztását, ezzel összefüggő nyugtalanságát, agresszivitását megállapították. A hypertóniás, agykoponya sérült sértettnél agyállományi, többgócós vérzést tapasztalta, kamra draint helyeztek el a nyomásfokozódás elkerülése, csökkentése érdekében. Az agynyomás-csökkentő terápia mellett a keringése az ötödik napon megingott, majd agytörzsi beékelődés tünetei mellett elhalálozott.

A külsérelmi nyomok közül a felső ajakpírba, részben a nyálkahártyai felszínre is kiterjedő, 6 cm széles, 1,5-2 cm vastag, kékes, szederjes bőr alatti bevérzés igazolja, hogy a felsőajak vetületében legfeljebb közepes erejű, tompa erőbehatás érte, mely létre jöhetett az öklütéstől. A felső állcsontot ért legfeljebb közepes erejű - repesztett sebzést sem okozó - erőbehatás eredményeként nem várható eszméletvesztéshez vezető koponyaűri sérülés, vagy agyrázódás. A halálos kimenetelű koponyasérüléseket az egyensúlyvesztést követően a fejnek a talajhoz csapódása során a bal tarkórégió vetületében szenvedte el, nagy erejű tompa erőbehatás révén (nyomozati irat 75-84. oldal és 28. számú jegyzőkönyv 11-12. oldal).

A vádlott ép elmeállapota, intellektusa és személyiségjegyei vonatkozásában az elsőfokú bíróság értékelte az elmeorvos szakértői vélemény adatait (nyomozati irat 95-110. oldal). Ennek megfelelően **vádlott** életkorának, iskolai végzettségének szocioökonómiai státuszának megfelelő, viszonylag strukturált személyiség, aki alapvetően alkalmazkodó képes, a társas konvenciókat felismeri, képes azoknak megfelelő viselkedés kialakítására. Jó szociális pozícióval rendelkezik, a társas interakciókat jól tudja működtetni.

Az előbbieket szerint részletezett, egységes, következetes zárt logikai láncolatú bizonyíték rendszer mérlegelésével állapította meg a tényállást a Veszprémi Törvényszék. A védőnek a másodfokú eljárásban előterjesztett érvelése, miszerint a halált okozó testi sértés nem valósulhatott meg, hiszen a vádlott ütése nem érte el **sértett** arcát; nem foghatott helyt.

A tanúk vallomásainak és az egyéb bizonyítékoknak elsőfokú bíróság általi értékelésével egyetértett az ítéletábra. A felülvizsgálat során a bizonyítás kiegészítése mellett sem észlelt olyan körülményt, amely a bíróság mérlegelő tevékenységét vitathatóvá, illetőleg a tényállást felderítetlenné, ezáltal megalapozatlanná tenné, így a magánszakvélemény tartalma sem alkalmas erre, ami egyedül ellentétes az egységes bizonyítékrendszerrel. A felülmérlegelés tilalmára tekintettel a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség a másodfokú eljárás keretében.

Az ítéletábra a másodfokon felvett bizonyítás során tett nyilatkozat és az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

Vádlott épületvillamossági szakképzettséggel rendelkezik, jelenlegi bruttó jövedelme 220.000 forint. A V.-i Önkormányzat Sportbizottsági kültagjaként társadalmi tisztséget visel. Porckorongsérv betegsége van. A vele egy háztartásban élő édesanyja többféle betegsége miatt ápolására is szorul (nyomozati irat 167. oldal, 28. számú jegyzőkönyv mellékletei és Bf.19/2014/5. számú jegyzőkönyv).

Sértett a cselekmény elkövetésének időpontjában 49 éves volt és 175 cm magas, közepes testlaktú személy. A vádlottal történt összetűzésekor ő is ittas állapotban volt (a nyomozati irat 15. oldalán elfekvő jelentés és a 77. oldaltól elfekvő az orvos-szakértői vélemény adatai szerint).

A sértett hozzátartozóinak jogi képviseletében eljáró dr. Lukács Imre ügyvéd 2014. január 13. napján érkezett beadványában vagyoni és nem vagyoni kártérítés címén 6 millió forint összegre terjesztette elő a polgári jogi igényt (12.B.248/2012/27. számú utóirat).

Az így kiegészített tényállás minden tekintetben megalapozott, így az ítéletábra erre alapította a határozatát a Be.352.§ (2) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán okszerű következtetést vont le a terhelt bűnösségére, helyes a bűncselekmény - az általa alkalmazott jelenleg hatályban lévő Btk. szerint - Különös Részi minősítése is. Az elsőfokú bíróság ehhez részletes jogi indokolást fűzött, mellyel az ítéletábra teljes mértékig egyetértett.

Halált okozó testi sértés valósul meg, ha az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányul, de a magatartással okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, viszont az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli. A halált okozó testi sértés elkövetési magatartása szempontjából közömbös, hogy az elkövető a testi sértés alapesetére, minősített esetére vagy éppen életveszély okozására irányuló szándékkal valósítja-e meg a cselekményt. Az elkövetési magatartás és a bekövetkezett halál között az okozati összefüggés akkor állapítható meg, ha a testi sértési cselekmény indította el vagy mozdította elő azt az okfolyamatot, amely a halál bekövetkezéséhez vezetett. Végül a halálos eredmény viszonylatában a bűnösség a gondatlanság bármely formájában fennállhat.

Helyesen elemezte a törvényszék a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelve, illetőleg a helyébe lépett 3/2013. Büntető jogegységi határozat az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló iránymutatásai alapján az alanyi és tárgyi oldal elemeit és állapította meg, hogy a vádlott a sértett provokatív magatartása nyomán kialakuló hirtelen indulat hatása alatt, a testi sértésre irányuló egyenes szándékkal ütötte meg ököllel **sértettet**. Csak egy alkalommal ütötte meg a vele közel azonos korú, fizikai felépítésű sértett arcát, legfeljebb közepes erővel, mely bántalmazás önmagában 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott. A sértett azonban az ütés következtében elesett, bevágta a fejét és meghalt.

A vádlott ittas volt, de a számára idegen sértett ittas állapotáról nyilván nem tudott. Nem láthatta előre, de felismerhetőnek kellett volna lenni számára annak lehetősége, hogy az általa indított erőbehatás olyan szerencsétlenül érheti a sértettet, hogy az egyensúlyát elveszítve, a fejét beütve hanyatt esik a betonon és életveszélyes; pár nappal később halálos kimenetelű sérülést szenved.

A halált okozó testi sértés, mint préterintencionális cselekmény esetén az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság fennállásának nem az a feltétele, hogy az eredmény előre látható legyen, hanem a halálos eredmény lehetőségének kell - az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett - felismerhetőnek lennie (BH2000. 281). Az ítéletben felsorolt körülményekből az átlagos élettapasztalattal rendelkező személy - mint a vádlott - számára felismerhető volt a halálos eredmény lehetősége, és mivel nincs alap annak feltételezésére, hogy a vádlott nem rendelkezik az átlagos élettapasztalattal: az eredményért az enyhébb fokú gondatlan bűnösség terheli.

A terhelt büntetőjogi felelősségének halált okozó testi sértés büntetében való megállapítása ebből következően helyesen történt.

Az időbeli hatály vizsgálata körében a törvényszék - indokolása szerint - a Btk.2.§ II. fordulatakának megfelelően az elsőfokú elbíráláskor már hatályban volt 2012. évi C. tv. anyagi jogi szabályokat alkalmazta, mivel ez jelent elbírálási lehetőséget a terhelt számára a szintén elbírálási körbe tartozó feltételes szabadságra bocsátás szemszögéből (4/2013. számú BK vélemény).

A bűncselekmény büntetési tétele nem változott és az ún."középmértékes szabály" is hatályban volt az elkövetés időpontjában. A törvényszék azonban a jelentős számú, nyomatékos enyhítő körülmény fennforgása okán az enyhítő rendelkezés alkalmazására is látott lehetőséget, vagyis a 2 éves törvényi minimum alatt szabta ki a szabadságvesztés büntetést. Az elkövetéskor hatályos Btk.47.§ (3) bekezdése a 3 évet meg nem haladó szabadságvesztés esetén engedte meg - különös méltánylást érdemlő esetben - a büntetés fele részének letöltése után a feltételes szabadságra bocsátást, a jelenlegi Btk.38.§ (3) bekezdése azonban ezt lehetővé teszi az öt évet meg nem haladó szabadságvesztés esetén is. Vagyis a törvényszéknek nem kellett volna áttérni az új Btk. alkalmazására ahhoz, hogy megállapíthassa a 2 évet el nem érő börtönbüntetés fele részének kitöltése után a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét.

A jelenleg hatályos Btk-ban is rögzítette a jogalkotó, hogy azonos feltételek esetén főszabály szerint az elkövetéskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell figyelembe venni így a másodfokú bíróság a Btk.2.§ I. fordulata alapján azokat alkalmazta.

Az ítélet tábla tehát **vádlott** bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdés (6) bekezdés II. fordulat szerint testi sértés büntettének minősítette.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel az enyhítő és súlyosító körülményeket.

E büntetést befolyásoló körülményeket értékelve az állapítható meg, hogy az enyhítő körülmények - a számukat és a nyomatékukat tekintve - túlsúlyban vannak. A büntetlenség, a beismerés, a megbánás, az önfeljelentés, cselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb idő alatt is tanúsított jogkövető életvitel enyhítő nyomatéka fokozott, mivel együttesen arra utalnak, hogy a vádlottnak a bűnelkövetéstől való visszatartása az átlagosnál lényegesen enyhébb büntetést igényel.

Annak a körülménynek pedig, hogy a vádlott beteg édesanyjának, nagyanyjának a életfenntartása, ellátása a vádlott személyes közreműködését igényli, különös enyhítő nyomatékú, mivel a vádlott nagyobb mértékű szabadságelvonással járó büntetése súlyos hátrányt jelentene vétlen személyek számára is, amely a büntetés céljától idegen, kerülendő hátrányos következmény.

A megváltoztatott minősítés okán az ítélet táblának új büntetést kellett kiszabni, melynek során az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. (rég. Btk.) 83.§ (1)-(2) és (4) bekezdésében írt bünteteskiszabási szabályokat kellett szem előtt tartani. A 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett cselekményre tekintettel az 1978. IV. törvény 87.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés c/ pontjában írt enyhítő szakasz alkalmazhatósága szempontjából a különös méltánylást érdemlőséget - a fent írtak szerint - a másodfokú bíróság is megállapította.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott - szabadságvesztés büntetésből és közügyektől eltiltás mellékbüntetésből - álló joghátrány **vádlott** vonatkozásában a számos javára írható körülmény mellett is szükséges, továbbá megfelel az 1978. IV. törvény 37.§-ában írott büntetési céloknak, különös figyelemmel a társadalom védelmére. A vádlott testi épség elleni erőszakos fellépése folytán a sértett halálát eredményező bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel táblabíróság sem látott más törvényes szankcióra lehetőséget, mint a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását. A törvényszék által vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés, illetve közügyektől eltiltás tartamával ily módon egyetértett, annak további mérséklése nem indokolt, továbbá a vádlott személyében rejlő mérsékelt fokú társadalomra veszélyesség miatt nem látta alapját az ügyesség súlyosítási indítványának sem.

A fent írtak okán a táblabíróság - az 1978. IV. törvény 43.§ a/ pontja alapján - vádlottat 1 év 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, és - az 1978. IV. törvény 62-63.§-ai szerint 2 év közügyektől eltiltásra a közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből a fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A feltételes szabadság kedvezőbb meghatározásakor az ítélet tábla osztotta a törvényszék által kifejtett indokokat a vádlott igen kedvező személyi körülményei vonatkozásában. Az 1978. IV. törvény 47.§-ának (3) bekezdését az ítélet tábla is azért találta

alkalmazhatónak, mert a cselekmény indítékát képező provokatív sértetti magatartásra, a vádlott személyiségére, bűnösségének fokára, büntetlen előéletére, lakóhelyén betöltött társadalmi szerepvállalására figyelemmel úgy találta, hogy ügyének megítélése különös méltánylást érdemel, és vele szemben a büntetési cél akkor is elérhető, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége a szabadságvesztés fele részének kiállása után megnyílik (BH2000.45. II. pontja és BH1999.242).

Korrekcóra szorult a rendelkező részben a tárgyalási napok felsorolása. A törvényszék 2014. január 15. napján a tárgyalást megismételte, majd nyomban ügydöntő határozatot hozott. Ezért a tárgyalás folytonossága hiányában, a Be.258.§ (1) bekezdés c/ pontja szerint az ítélet bevezető részéből a 2013. március 13. és július 11. tárgyalási napok megjelölését az ítélet tábla mellőzte.

Észlelte, hogy a vádlott személyi adatai nem pontosan kerültek rögzítésre, ezért a bemutatott személyi okmány alapján helyesbítette akként, hogy **vádlott** személyigazolványának száma:

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Veszprémi Törvényszék 2014. január 15. napján kihirdetett 12.B.248/2012/28. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Győr, 2014. június 4. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 12.B.248/2012/28. számú ítéletének meg nem változtatott része 2014. június 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2014. június 4. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: